

Madalyonun İçi

Bir Psikiyatristin Not Defterinden

—
Psikoloji
Anlatı
—

Gülseren
Budayıcıoğlu

Dr. Gülseren Budayıcıoğlu, Ankara’da dđnyaya geldi. TED Ankara Koleji’nden mezun olduktan sonra Ankara Üniversitesi Tıp Fakóltesi’ne girdi. Öğrenciliği boyunca bir yandan da TRT televizyonlarında spiker ve sunucu olarak çalıştı. Psikiyatri ihtisasını yaptığı Hacettepe Üniversitesi’nde önce asistan, daha sonra da öğretim görevlisi olarak on yıl görev yaptı.

Ankara’da yıllarca muayenehane hekimliği yaptıktan sonra 2005’te, insanlarımızın psikiyatrik yardım almalarını kolaylaştırabilmek ve yaygınlaştırabilmek amacıyla, Türkiye’nin ilk psikiyatri merkezi olan ve halen Ankara ile İstanbul’un çeşitli bölgelerinde şubeleri bulunan Madalyon Psikiyatri Merkezi’ni kurdu.

Psikiyatri bilimini hikâye ve romanlar yoluyla insanlara ulaştırmak amacıyla yazdığı *Madalyonun İçi*, *Günahın Üç Rengi*, *Hayata Dön*, *Kral Kaybederse*, *Camdaki Kız*, *Hayatın Sesi*, *Kırmızı Pelerin* ve *Görünmeyen Kadınlar* adlı kitapları yayımlandı.

Bu kitaplardan esinlenerek televizyonlara uyarlanan “İstanbul Gelin”, “Doğduğun Ev Kaderindir”, “Masumlar Apartmanı”, “Kırmızı Oda” “Camdaki Kız” ve “Yalı Çapkını” adlı televizyon dizileri büyük kitleler tarafından beğeniyle izlendi ve izlenmeye devam ediyor. “İstanbul Gelin” adlı televizyon dizisi 2018 yılında Emmy Ödülü’ne aday gösterildi.

2021’den beri her hafta *Hürriyet* gazetesinde köře yazıları da yazan Budayıcıoğlu’nun 2020’de *Madalyonun İçi* adlı kitabı Yıldız Teknik Üniversitesi tarafından “Yılın Kitabı” ödölüne layık görüldü. Budayıcıoğlu yine aynı yıl, Medipol Üniversitesi tarafından “Yılın En İyi Farkındalık Yaratan Yazarı” ödölünü aldı. 2021’de Hacettepe Üniversitesi’nce yılın en iyi yazarı sečilerek “3. Kristal Geyik” ödölünün sahibi oldu. İstanbul Teknik Üniversitesi’nin 2021 yılı Sosyal Medya Ödüllerini’nin yazarlık dalındaki ödölü yine Gülseren Budayıcıoğlu’na verildi. Yeditepe Üniversitesi “Dilek Ödüllerini’nin 9’uncusunu ise, yılın en iyi dizisi kategorisinde “Masumlar Apartmanı” aldı.

İki çocuk annesi olan Gülseren Budayıcıoğlu, halen Madalyon Psikiyatri Merkezi’nin başkanlığı görevini sürdürürken, bir yandan köşe yazarlığını ve televizyonlarda yayımlanan dizilerin hikâye ve senaryo danışmanlığını yürütüyor, bir yandan da gerçek yaşamlardan yola çıkarak yazdığı hikâye ve romanlarını yayımlamaya devam ediyor.

www.facebook.com/drgbudayicioglu

www.twitter.com/drgbudayicioglu

drgulserenb@madalyonklinik.com

www.instagram.com/drgbudayicioglu

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Görünmeyen Kadınlar
Günahın Üç Rengi
Kırmızı Pelerin
Hayatın Sesi
Hayata Dön
Camdaki Kız

MADALYONUN İÇİ

Bir Psikiyatristin Not Defterinden

Yazan: Gülseren Budayıcıoğlu

Editör: Neclâ Feroğlu

Yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Remzi Kitabevi, 2004

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Nisan 2024 / ISBN 978-625-6666-26-9

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Madalyonun İçi
Bir Psikiyatristin Not Defterinden

Gülseren Budayıcıoğlu

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Bu kitabı, sevgili annem
Nezahat KAVAS'a
armağan ediyorum.

İçindekiler

Bu Kitabı Neden Yazdım?.....	11
Cinini Çıkardım-1.....	19
İnternette Aşk Başkadır	29
Çöp Apartman-1.....	46
Cinini Çıkardım-2.....	51
Çöp Apartman-2.....	59
Çanlar Kimin İçin Çalıyor?	64
Cinini Çıkardım-3.....	83
Kelebeğin Ömrü	90
Tanrım ve Ben.....	105
Çöp Apartman-3.....	110
Cinini Çıkardım-4.....	121
Estağfurullah!.....	131
Çöp Apartman-4.....	141
Suç ve Ceza.....	151
Cinini Çıkardım-5.....	170
Ölümlle Dans	178
Çöp Apartman-5.....	192
Cinini Çıkardım-6.....	206
Aç Milyarder	213
Panik-1	219
Çöp Apartman-6.....	230
Tahtını Çaldıran Adam.....	233
Panik-2	248
Çöp Apartman-7.....	259
Binbir Gece Masalı-1	274

“Sapık mıyım Ben?”	296
Binbir Gece Masalı-2	309
Panik-3	313
Çöp Apartman-8.....	320
Cinini Çıkardım-7.....	324
Binbir Gece Masalı-3	331
Çöp Apartman-9.....	344
Kırık Hayatlar	351
Çöp Apartman-10.....	366
Binbir Gece Masalı-4	370
Çöp Apartman-11 (Üç yıl sonra).....	379
Kader Kurbanları.....	385
Çöp Apartman-12.....	394
Biraz da Beni Tanımak İster misiniz?	397
Okur Mektupları.....	411

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Bu Kitabı Neden Yazdım?

Yıllardır Ankara'da ruh doktoru olarak çalışıyor ve her gün yeni insanlar tanıyor, farklı sorunlar dinliyorum... Psikiyatri bilimi, kendini tüm dünyada insanlara kabul ettirebilme mücadelesini sonunda kazandı. Gelişmiş ülkelerde artık herkesin bir avukatı ve bir de ruh doktoru, yani psikiyatristi var. Türkiye her konuda olduğu gibi, bu alanda da son yıllarda büyük aşama kaydetti. Eskiden sadece çok ağır ruh hastaları doktora getirilirken, şimdi artık günlük yaşamda zorlanan birçok insan psikiyatristlere koşuyor. Ruh doktorları hastalarına randevu vermekte zorlanır oldular. Özellikle gençler bu konuya büyük ilgi gösteriyor. İnsanlar hem kendilerini tanımak, sorunlarını bir uzmanla paylaşmak hem de insan psikolojisiyle ilgili merak ettiği pek çok şeyi öğrenmek istiyor.

Ülkemizde maalesef henüz insanlarımızın sağlık sigortaları yok. Yani parası olmayan istediği doktora gidemiyor. Üniversite ve devlet hastaneleri bu konuda ellerinden geldiğince insanlara yardım etmeye çalışsalar da psikiyatri hassas bir alan. Dışarıda onlarca kişi beklerken, doktorlar hastalarına beklenen ilgi ve şefkati gösteremiyorlar. Dolayısıyla hastalar daha çok özel doktorları tercih ediyorlar. Zaten psikiyatristler tüm dünyada hastanelerden çok, özel muayenehanelerde hasta kabul ederler. Hal böyle olunca, psikiyatriste gitmek isteyen, bu konuda yardıma muhtaç pek çok insan ya bütçesini çok zorlayarak özel doktora gidiyor ya da sorunlarıyla baş başa kalıyor. Üstelik ruh doktoruna bir kere gitmeyince sorun hallolmuyor. İnancım o ki; insanlarımızın sağlık sigortaları olsa, biz psikiyatristlere yetişemeyeceğimiz kadar hasta gelecek ve insanlarımız çok daha sağlıklı, verimli, başarılı ve mutlu olacak.

Ancak günümüz koşulları içinde özellikle gençler kendilerine yeni çıkış yolları arıyorlar. Bu konuyu merak ediyor, araştırıyorlar, okumak ve öğrenmek istiyorlar. Bana değişik nedenlerle başvuran pek çok insan bu konuda onlara kitap önermemi istiyor. Tüm dünyada insan psikolojisiyle ilgili birçok kitap yazılıyor ve bunlar büyük okuyucu kitleleri tarafından merakla ve zevkle okunuyor. Ülkemizde de son yıllarda bu alanda pek çok kitap yazıldı.

Ancak bu kitapların hemen hepsi insanlara psikiyatriyle ilgili teorik bilgiler veriyor. Psikiyatri zaten oldukça soyut ve anlaşılması zor bir bilim dalı. Toplumun her kesiminin ilgisini çeken bu konuda, okuyan herkesin kolayca anlayabileceği, aradığını bulabileceği, bir solukta bitirmek isteyeceği bir kitap yazmak istedim, çünkü insanımız bu kitaplarda kendini arıyor.

Bugüne kadar binlerce hastam oldu. Masamın yanı başındaki klasör dolabında binlerce hayat hikâyesi var. Bazen hastalarımın gözleri o dolaba takılır ve her biri orada yazılanları çok merak eder. En çok da kendileriyle ilgili olarak yazılanları okumak isterler. Teorik olarak hastalık tanımlarını değil, bizzat yaşananları ve insanların bu durumlar karşısında ne yaptıklarını, ne hissettiklerini, sonra ne olduğunu bilmek, duymak isterler. Görünmez adam olup doktorla hastasının konuştuklarına tanık olmak hemen hepsinin en büyük merakıdır.

Bir ruh doktorunun hem kendisini hem hastalarını hem de onlara nasıl yaklaştığını teşhir etmesi, binlerce kişinin gözleri önüne sermesi o kadar kolay bir iş değil. Kitap okunurken daha iyi anlaşılacağı gibi, bizim işimiz, enfeksiyonu olan bir hastaya antibiyotik vermeye benzemiyor. Çok daha soyut bir iş yapıyoruz. Psikoterapi iki insan arasında kurulan sıcak ve yakın bir ilişki biçimidir. Terapist, bir yandan hastasını ve onun sorunlarını tanımaya ve anlamaya çalışırken, bir yandan da onun yaşamına girmek, onu etkilemek ve ondan etkilenmek durumundadır. Yani bu ikili bir süreçtir ve terapisti de en az hastası kadar etkiler ve zorlar. Terapistlerin, hastalarını sistematik, kesin hatları ve kurları olan evrelerden geçirip baştan beri bilinen bir hedefe doğru yönlendirdikleri sanılabilir. Ancak bu sık görülen bir durum de-

ğildir. Aksine terapistler de sık sık yalpalar ve el yordamıyla, göz kararıyla, kendi bilgi ve deneyimlerine dayanarak bir yön ve çıkış bulmaya çalışırlar.

Görüldüğü gibi psikoterapi kesin hatları olmayan, içten, doğal, doğruları oldukça belirsiz, ancak yanlışları buna göre daha belirli ve objektif bir ilişki biçimidir... Bazen doktorun küçücük bir mimiği bile karşısındaki hastayı olumsuz etkileyebilir ya da o anki ruh hali hastayla ilişkisini bozabilir. Bu konuda her ruh doktorunun kendine has bir yöntemi, bir tarzı vardır. Yani psikiyatri bilimi, uygulamada bir çeşit sanattır.

Türkiye’de ruh hekimliği yapmanın, zengin Batılı ülkelere göre oldukça büyük farkları ve zorlukları var. Hekimliğin diğer dalları gibi, ruh doktorları da birçok imkânsızlık içinde çalışmak ve bir şeyler yapmak zorundalar. Özel çalışan bir ruh doktoru olarak, size başvuran hastaları bir an önce tanımak, teşhis koymak ve ne yapacağınıza bir an önce karar vermek zorundasınız. Her hastayı tekrar tekrar muayenehanenize çağıramazsınız. Dolayısıyla hastaları istediğiniz gibi araştıramaz, aklınıza gelen her tetkiki hastadan isteyemezsiniz. İlaç yazarken bile hastanın ilacı alıp alamayacağını düşünmek zorundasınız. Çoğu zaman bir iki görüşmede sorunu çözmek ve hastayı rahatlatmak gibi bir sorumlulukla karşı karşıya kalırsınız. Hacettepe Üniversitesi’nden ayrılıp özel muayenehane açtığım ilk yıllar bunun sancısını çok çektim. Büyük bir kurumun bünyesi içinde doktorluk yapmak ile tek başına, hastanın bütün sorumluluğunu alarak doktorluk yapmak arasında çok büyük farklar olduğunu yaşayarak öğrendim.

İlk günler keyfim kaçtı, moralim bozuldu. Meğer bir üniversite hastanesinde çalışmak ne kadar kolaymış. “Haftaya yine gel, şu testleri yaptıralım, ayrıca şu şu tetkikleri de yapalım, hatta bu konuyu hocalarımla tartışalım ya da daha olmazsa sizi hastaneye yatırıp inceleyelim” gibi lükslerin bir anda bitiverdiğini gördüm. Bütün bunların altından kalkmak ve Türkiye şartlarında ne gerekiyorsa onu yapmak ilk günler o kadar kolay olmadı. Ancak ülkemizde bunu yapan pek çok doktor gibi ben de zamanla kendimi daha çok zorlayarak daha pratik olmayı öğrendim.

Bu konuya ilişkin oldukça çarpıcı bir anım var. Bir süre önce Almanya'da yaşayan genç bir Türk kadını bana annesini getirdi. İlk seansta onları her zaman olduğu gibi dikkatle dinledim, sorular sordum, muayene ettim ve ikinci seansın sonunda bunun muhtemelen beyinde yavaş yavaş gelişen bir hastalık olduğunu, daha önceden çekilmiş beyin filmlerinde ve tomografilerde görülemeyeceğini, kesin teşhis için çok uzun ve maliyeti çok yüksek tetkikler gerektiğini, tam teşhis konsa bile bu hastalığın kesin tedavisinin henüz bulunmadığını, ancak bazı ilaçların, bu hastalığın ilerlemesini yavaşlatabildiğini söyleyerek ellerine muhtemel tanıyı, ilacı ve kullanma şeklini yazarak gönderdim.

Bir zaman sonra bana Almanya'da büyük bir beyin hastalıkları merkezinden bir mektup geldi. Mektupta özetle şunlar yazılıydı: "Şu tarihte, daha önce sizin tarafınızdan iki kez görülen bir hasta merkezimize başvurdu, haftalarca aşağıda yazılı tetkikler yapıldı ve sonunda şu teşhisle kendisine şu ilacı tavsiye ettik. Ancak hastaya daha önce sizin tarafınızdan aynı teşhisin konduğunu ve aynı ilacın önerildiğini hasta sahibinden öğrendik. Bu konudaki yönteminizi merak ettik. Bizimle bir süre çalışmak üzere sizi merkezimize davet ediyoruz."

Mektubu okuyunca güldüm. Ülkemizde sadece ben değil, bütün meslektaşlarım bu koşullarda çalışıyor. Pek çok hastada çok ayrıntılı, maliyeti çok yüksek bu tetkikleri istemek ve sonuçlara bakarak kolayca teşhis koyuvermek gibi bir lüksümüz yok. Cevap olarak buna benzer şeyler yazdım onlara. Psikoterapide de hastalarımızı aylarca haftada iki üç seans çağıramadığımızdan, sorun ne olursa olsun, bunu bir an önce anlamak ve bir şeyler yapmak zorunda olduğumuzu da...

Terapide öncelikle hastanın, kendisiyle ilgili sorunlar ve yaşadığı olumsuzluklar karşısında kendi sorumluluğunu görmesi sağlanmalıdır. İnsan sorunlarının sebebini tamamen dışarıda arar ve bu konuda sorumluluk almak istemezse, terapinin bir yararı olmaz. İnsanların çoğu, sorunlarının sebeplerini çevrede, yani yakın ilişki içinde oldukları insanlarda, aile ve iş çevrelerinde ararlar. Bu nedenle terapide doktoru en çok zorlayan konuların başında bu

gelir. Her birimiz kendi yaşam biçimimizin sorumlusu ve yaratıcısı olmak zorundayız. Sonuç olarak terapi süreci, iç çatışmalara rehberlik edecek olan sorgulayıcı bir benlik bilincinin ve kaygının oluşmasını sağlamaya çalışır. Bir gün ölüp gideceğini ve her şeyin geçici olduğunu bilerek yaşayan ve hayatında sürekli bir anlam arayan biz insanlar bu anlamı, anlamlı şeyler yaparak bulabiliriz.

Her ne kadar psikiyatri bilimi de artık müspet ilimler grubuna dahil olmuş ve ruhsal hastalıkların pek çoğu ilaçlarla tedavi edilir hale gelmişse de, hasta-hekim ilişkisi ve psikoterapiler hâlâ önemini korumaktadır. İşte psikiyatride sanat burada başlar ve bu sanat doktordan doktora çok farklılıklar gösterir. Ayrıca bunun doğrusu ya da yanlış halen bilimsel toplantılarda tartışılmakta ve Freud'dan başlayarak günümüze kadar geniş bir yelpaze içinde gelişmeye devam etmektedir.

Dr. Irvin Yalom bütün içtenliği ve samimiyetiyle hastalarıyla yaptığı psikoterapi seanslarını en ince detaylarıyla yazdı.¹ Onu çok eleştirenler ya da benim gibi alkışlayanlar oldu ama en önemlisi, büyük bir okuyucu kitlesi Yalom'u okudu ve ondan çok şey öğrendi. Ancak o kitaplarda biz yokuz. Irvin Yalom doğal olarak kitaplarında kendi insanını yazmış. Bizler 600 yıl dünyaya hükmetmiş bir imparatorluğun çocuklarıyız. Her ne kadar Türkiye Cumhuriyeti genç bir devletse de bizim köklerimiz çok eskilere dayanıyor.

Köklü milletlerin, yine köklü alışkanlıkları; örfleri, âdetleri, töreleri olur. Bizden olmayan birinin bizi anlamasını ve anlatmasını bekleyemeyiz. Bizler aile bağları güçlü, birbirlerine bağımlılık derecesinde düşkün, büyüklerine saygılı, küçüklerine sevgili bir milletiz. Biz çocuklarımızı on sekiz yaşına geldiklerinde sokağa bırakamayız. Yaşlılarımıza evin başköşesinde yer verir ve onlara kendimiz bakarız. Özgürlük anlayışımız bile onlardan çok farklıdır. Birbirimizi hem çok sever hem de birbirimize çok müdahale ederiz. Namus için cinayetler işleriz. Kol kırılır yen içinde kalır; kan tükürür, kızılalık şerbeti içtik deriz. Çabuk kızar, çabuk unuttur,

---

1. Irvin Yalom, *Aşkın Celladı*, çev. Handan Saraç, İstanbul: Remzi Kitabevi, 2019.

çabuk seviniriz. Onlar bizi anlamazlar, anlayamazlar, onun içindir ki yurtdışında yaşayan Türkler, her tür bedensel sorunlarına oralarda çare bulurken, ruhsal sorunları için memlekete koşarlar.

İtiraf etmeliyiz ki, ne bugün ne de yarın bu farklılıklar ortadan kalkacak. Geçmişte biz onları nasıl oldukları gibi kabul ettiysek, bugün de onlar bizi olduğumuz gibi kabul edecektir. İşte bütün bu nedenlerle ben de, otuz yıllık birikimimi sizlerle paylaşmayı biraz da görev gibi kabul ediyorum. Madem bu işi yaparken hem insanlara bir şeyler vermeye çalışıp hem de onlardan çok şey öğrendim, öyleyse bunu, merak eden ve bu konuya ilgi duyan herkesle paylaşmalıyım. Hele Türkiye gibi bu konuya aç, duyguları çok güçlü, ateş gibi insanların yaşadığı bir ülkede, birinin bunu yapması, kendi insanından bazı kesitleri onlara tanıtmayı gerekiyor. Bu kadar büyük ve uzun süren bir ekonomik krize rağmen, insanlar yaşamak için gerekli ihtiyaçlarından vazgeçip psikiyatristlere koşuyorlarsa ülkemizde böyle bir kitaba olan ihtiyacın su götürmez bir gerçek olduğu ortadadır.

Beni yazmaya en çok teşvik eden, sevgili hastalarım oldu. Bana adeta yazmamı istedikleri kitabın tanımını yaptılar. “Bilimsel dil istemiyoruz, roman gibi, hikâye gibi, burada anlatılanları, konuşulanları, hissedilenleri ve sonrasını yazın” dediler hepsi. Üniversite mezunu, meslek sahibi, eğitilmiş, kültürlü kesim kadar, belki ilkokula bile gidememiş ama bu konuyu merak eden, kendini ve sorunlarını bu kitaplarda arayan hastalarım istiyordu bunu benden.

Yazmaya karar vermek benim için o kadar kolay olmadı, çünkü psikiyatri uçsuz bucaksız, derya gibi bir bilim. Bir şeyler karalayabilmek için bile önce doymak, sonra da bunları hazmetmek gerekiyor. Galiba otuz yıl sonra artık doydum ve yavaş yavaş bazı şeyleri hazmetmeye başladım. Yani eğer yazacaksam artık vakit geldi diye düşündüm.

Bu kitapta ülkemiz koşullarında psikiyatri uygulamalarının örneklerini sunmaya çalıştım. Bunlar klasik psikoterapi örnekleri olmayabilir. Ancak yazdıklarımın hepsi gerçek, yaşanmış ve benim belleğimde yer etmiş vakalardır. Ülkemizde yaşayan her kesimden insanın ve onların sorunlarının hikâyesidir. Psikiyatride en

sık rastlanan hastalıkların ve sorunların, gerçek yaşamdan alınmış haliyle ve aynen yaşandığı ve hissedildiği gibi, direkt aktarımıdır. Depresyonlar, fobiler, panik ataklar, şizofreniler, histeriler ve daha pek çok hastalığın bilimsel tanımı değil, bunların nasıl yaşandığıdır. Ve bütün bu sorunlar, hastalar ve hastalıklar karşısında Türkiye şartlarında bir ruh doktorunun duyguları, düşünceleri, yapabildikleridir.

Bu öyküler tamamen gerçek öykülerdir, ancak hastaların gerçek kimliklerini kullanmamak için bazı değişiklikler yapmak zorunda kaldım. Farklı isimler, yerler ve meslekler kullandım ve karakteristik bilgilere yer vermedim. Öykünün özüne sadık kalmak kaydıyla onların olabildiğince tanınmalarına engel olmaya çalıştım. Zaten amacım asla onları teşhir etmek olamazdı. Hikâyeler, hasta ile doktor arasında aynen yaşandığı gibi aktarıldı. Bilimsel dile yer verilmedi ve sonunda yorum çoğu kez okuyanlara bırakıldı. Amacım, psikiyatristlere gelemeyen, ülkemizin şartları nedeniyle bu imkânlarla sahip olamayan, ancak bu konuya ilgi duyan her kesimden insana biraz olsun ışık tutabilmek. İnanıyorum ki her birimiz bu öykülerde kendimizden bir şeyler bulabileceğiz...

Saygılarımla
Dr. Gülseren Budayıcıoğlu

Cinini Çıkardım-1

Ankara'ya yağmur yağıyor. Bütün şehir sanki gri ve kirli bir tülle örtülüvermiş. Meşrutiyet Caddesi'ndeki muayenehanemde, yedi kat yüksekten şehre bakıyorum. Her taraf nasıl da kalabalık. Koca koca otobüsler, arabalar ve insanlar. Herkesin acelesi var. Oradan oraya koşturan bu insanlar nefes aldıklarının, yaşadıklarının, var olduklarının farkındalar mı acaba? Buradan bakarken bazen aşağıdaki insanlara imrendiğim de oluyor. Onlar şimdi, fark etmeseler bile hayatın tam ortasındalar, yaşıyorlar. Ya ben? Ben odamdaki masamda otururken biraz hayatın dışındayım sanki. Kendimi değil, başkalarının hayatını yaşıyorum. Çok severek, büyük bir heyecanla seyredilen bir film gibi. İşte yine gong çaldı, bakalım bugün neler görecek, neler duyacak ve neleri paylaşacağım? Şimdi kendi hayatımdan ve sorunlarımdan yavaş yavaş uzaklaşıyorum. Başka dünyalara yelken açmaya hazırım artık. Masama doğru geçerken sevgili sekreterim Tuna giriyor içeri:

"Yeni bir hasta bekliyor, oldukça sıkıntılı bir genç hanım. Yanında babası var. Zor zapt ediyor kızını. Adı Rezzan. Bir an önce içeri alalım yoksa tutamayacağız... Eyvah, yine ortalık karıştı galiba, isterseniz siz bir bakın..."

"Tamam Tuna, geliyorum."

Tuna'yla salona doğru yöneliyoruz. Şu anda içeride başka hasta yok. Sarışın, soluk yüzlü, ince, zarif bir kız salonun tam ortasında ellerini kollarını sallayarak bağırıp duruyor. O kadar hızlı konuşuyor ki, söyledikleri kolay anlaşılıyor ama çok öfkeli olduğu belli. Babası kızını susturmaya çalışıyor, ancak ona

her dokunduğunda kızın öfkesi biraz daha artıyor. Sonra aniden çantasını babasına doğru savuruyor. Adam sendelerken Tuna çekerek bir hareketle yakalıyor onu. Çantanın tokası yüzünü yırtmış, hafifçe kan sızıyor. Babası korku ve şaşkınlıkla bakıyor kıza. Orta yaşlı, kır saçlı, gri takım elbise giymiş, kibar görünümlü bir adam. Kız sanki birinden kaçıyor gibi salonda koşturmaya başlıyor. Uzun sarı saçları var. Günlerdir hiç taranmamış gibi yüzüne ve omuzlarına dökülmüş. Panik içinde. O sırada sehpanın üzerinde duran vazoyu kapıyor, tam babasına fırlatmak üzereyken beni görüyor. Göz göze geliyoruz. Şimdi sağ eliyle vazoyu havaya kaldırmış, bu sefer bana fırlatmaya hazırlanıyor. Şu anda hepimizi düşman gibi görüyor. Yapacağımız en küçük hata hepimize pahalıya mal olacak. Ben hemen kızın babasının durduğu tarafa yöneliyorum.

“Şimdi lütfen herkes otursun. Hepiniz sakin olun. Beyefendi, Tuna Hanım sizinle ilgilenecek.”

Sonra kıza doğru dönüyorum:

“Merhaba, ben Doktor Gülseren.”

Ona elimi uzatıyorum. Bir süre öylece bakıyor yüzüme, sonra yavaş yavaş elinde tuttuğu vazoyu aşağıya doğru indiriyor, nereye koyacağını bilemiyor, ona sehpayı işaret ediyorum. Vazoyu yerine koyunca elini uzatıp benim elimi sıkıyor.

“Sizi o mu gönderdi?”

“Hayır, ama böyle ortalıkta konuşmamız doğru olmaz, gelin benim odamda konuşalım.”

“Böyle ortalıkta olmaz, olmaz, olmaz. Her yerde gözü var onun. Yüzlerce gözü var. Cinini çıkardım, o zaman kızdı, çok kızdı. Asacaklar beni. Devlet Güvenlik Mahkemesi’nde yargılayacaklarmış. Bana dokunmayın, sakın dokunmayın, sonra size de kızar! Benim yüzümden babamı da asacaklar. Dokunma diyorum, anlamıyor. Geri zekâlı. Assınlar da gör!”

“Aslında babanızı korumaya çalışıyorsunuz galiba?”

“Öf be çok şükür, biri beni anladı. Kaç gündür bunu ona anlatamıyorum. Türkçe konuşuyorum ben Türkçe! Başımız belada, ayılın artık, kış uykusuna mı yattınız? *Are you sleeping, are you slee-*

ping, brother John. Adam zıvanadan çıktı, gebertecek hepimizi! Evimizin içine kadar girdi, şimdi de gözetliyor bizi. Her şeyi duyuyor, dikkatli konuşun. Sonra demedi demeyin...”

“Tamam ama ben ne olduğunu tam anlayamadım. Çok karışık anlattınız. Gelin odamda konuşalım.”

O kadar otoriter bir sesle konuşuyorum ki, beni takip ediyor, karşımdaki koltuğa oturup etrafı incelemeye başlıyor.

“Siz doktor musunuz?”

“Evet.”

“Ne doktorusunuz?”

“Ruh doktoruyum.”

“Yani ben deli miyim?”

“Bilmem ama biraz gergin ve sıkıntılı gördüm sizi. Üstelik anlattıklarınızdan hiçbir şey anlamadım. Neler oluyor Allah aşkına, şunu baştan anlatsanız.”

“Yapabileceğiniz bir şey yok, ben söyledim bunu onlara ama kimse beni anlamak istemiyor. Bizim şu ara çok ciddi sorunlarımız var. Benim sıkıntım da, uykusuzluğum da bundan. Ama anlamak istemiyorlar beni.”

“Ne gibi sorunlar?”

“Sizin bu konuda yapabileceğiniz bir şey yok.”

“Belki de haklısınız ama anladığım kadarıyla ailenizle bu sorunları istediğiniz gibi konuşamıyor, paylaşamıyorsunuz. Belki bir şey yapamasam bile ben sizi dinleyebilirim.”

“Her şey herkese anlatılmaz ki...”

“Doğru ama ben herkes değilim. İnsanlar en gizli sırlarını anlatmak için özel olarak gelirler ruh doktorlarına.”

“Ama belki burayı da dinliyordur. Ya size anlattıklarımı da duyarsa?”

Başını sağa sola çevirip gözleriyle odayı taramaya başlıyor.

“Kim duyarsa?”

“Aman, boş verin. Cinini ortaya çıkardım adamın. Meğer cini varmış. Bir tek ben fark ettim bunu. Ama şimdi durum çok kötü. Benim başıma gelenleri bir bilseniz. Rezil etti beni herkese. Kim bilir daha neler yapacak. Sadece beni cezalandırsa buna da razıyım

Bazen sahne sanatçısı gibi hissedirim kendimi. Seyircilerin huzuruna çıkan bir sanatçı sahneye nasıl hazırlanıyorsa, ben de aynı titizlikle hazırlanır ve öyle çıkarım hastalarımın karşısına. O nedenle haftanın belli günlerinde çalışmam. Her gün bu yoğunlukta çalışırsam hem performansım düşer hem de kendime ayıracak hiç zamanım kalmadığından hastalara ilgim azalır. O masaya oturduğum andan itibaren kendi dünyamla ve sorunlarımla ilişkim kesilir. Hasta

olmaya bile hakkım yoktur artık. Sabah on birde girdiğim o odadan, akşam geç saatlere kadar çıkamam. İnsanların biri girer, biri çıkar. Heyecanlı, ilginç, çoğu zaman da hüzünlü bir film seyrediyor gibi hissedirim kendimi.

Çöp Apartman'da yaşayan üç kız kardeş... Acaba biriktirdikleri çöpler, bilinçaltılarında birikenlerin yansıması mı?

Birbirleriyle "şiddet" aracılığıyla ilişki kuran Jale ve Kemal, bir gün gerçek duygularını paylaşabilecekler mi?

Kendini İsa Peygamber zanneden Doktor Yiğit, kapandığı otel odasından çıkıp yeniden hayata dönebilecek mi?

Pembe, hayatında ilk kez hissettiği birbirinden güzel heyecanların yarattığı suçluluk duygusu yüzünden kocasından yediği dayaklarla kendini cezalandırmaya devam edecek mi?

Genç bir kıza tutulan Garip, terk edilmenin zihninde yarattığı öfkeyle başa çıkabilecek mi?

Madalyonun dışı ne gösterirse gösterebilirsin, Madalyonun İçinde insanın en gerçek, en çıplak hali vardır. Gülseren Budayıcıoğlu, artık bir klasik haline gelmiş bu kitabında, gündelik hayatın içinde saklanan sırları gösteriyor bize.

